

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 10. 2009, č. j. 73 Cad 10/2009 - 6,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Františku Drlíkovi, advokátovi, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 960 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností brojí žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 14. 10. 2009, č. j. 73 Cad 10/2009 - 6, kterým byl odmítnut jeho návrh ze dne 6. 10. 2009 proti nečinnosti žalovaného ve věci návrhu žalobce na obnovu řízení o odvolání paní A. M. proti lékařskému posudku o ukončení její dočasné pracovní neschopnosti.

Krajský soud v Ostravě návrh žalobce odmítl, protože žalobce nebyl k podání žaloby aktivně legitimován, neboť nebyl a ani nemohl být účastníkem řízení o přezkoumání lékařského posudku. Účastníkem řízení o přezkoumání lékařského posudku

totiž podle zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, je zdravotnické zařízení, které rozhodnutí vydalo, a osoba, jejíž zdravotní stav je posuzován. Aktivní legitimaci k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí i obranu proti nečinnosti má tedy pouze osoba, jejíž zdravotní stav byl posuzován, nikoli jiná osoba.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž namítá, že je účastníkem řízení a že mu bylo odepřeno právo jednat a předkládat ve věci důkazy. Stěžovatel uvádí, že byla porušena jeho ústavní práva zaručená čl. 3, 4 a 10 Ústavy a čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil a uvedl, že o návrhu stěžovatele ze dne 24. 7. 2009 nevydal rozhodnutí, ale stěžovatele vyrozuměl dopisem ze dne 18. 8. 2009, který stěžovatel převzal 20. 8. 2009, v němž uvedl, že nejsou důvody pro obnovu řízení a že návrh na obnovu řízení může podat jen účastník řízení, kterým však stěžovatel nebyl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost kasační stížnosti ve světle formálních náležitostí na ni kladených soudním řádem správním. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel je rovněž pro řízení o kasační stížnosti řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. a uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti je sice uvedeno, že stěžovatel uplatňuje důvody i podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., avšak v případě kasační stížnosti proti odmítavému usnesení krajského soudu je přípustný pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy pro kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. přípustná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda se v posuzovaném případě nenaplnily podmínky pro přerušení řízení. Podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. může předseda senátu řízení usnesením přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu v jiné věci stěžovatele usnesením ze dne 8. 10. 2009, č. j. 4 Ads 93/2009 - 199, podle § 17 s. ř. s. předložil rozšířenému senátu spornou právní otázku, a to zda je účastník, který nemá způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu, způsobilý samostatně činit úkony v řízení ve správním soudnictví, nebo zda takový účastník nemá procesní způsobilost a musí být zastoupen opatrovníkem. Rozšířený senát o této otázce doposud nerozhodl. Šestý senát Nejvyššího správního soudu pak v jiné věci stěžovatele usnesením č. j. 6 Ads 145/2009 - 242 ze dne 8. 12. 2009 přerušil řízení do rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu o výše citované právní otázce předložené čtvrtým senátem Nejvyššího správního soudu. V nyní posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přerušení tohoto řízení není nezbytné, neboť je posuzována procesní otázka, spočívající v tom, zda je stěžovatel aktivně legitimován k podání návrhu na ochranu proti nečinnosti ve věci obnovy řízení, jehož nebyl účastníkem. Nejvyšší správní soud je rovněž přesvědčen, že procesní práva stěžovatele jsou dostatečně chráněna tím, že byl stěžovateli soudem ustanoven zástupce - advokát, který jej zastupuje v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud při zvažování, zda pokračovat v řízení či jej přerušit, neopomněl ani zásadu hospodárnosti a právo

stěžovatele na vyřízení věci bez zbytečných průtahů. S přihlédnutím ke všem zvažovaným okolnostem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v této věci nevyvstává otázka procesní způsobilosti stěžovatele s takovou naléhavostí jako ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ads 93/2009 a pod sp. zn. 6 Ads 145/2009 a přistoupil k meritornímu posouzení podané kasační stížnosti.

Podle § 59 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, v platném znění (tedy ve znění platném i k vydání sporného posudku, tedy k 24. 7. 2009) rozhoduje o ukončování dočasné pracovní neschopnosti ošetřující lékař. Na postup při nesouhlasu pojištěnce s rozhodnutím o ukončení dočasné pracovní neschopnosti se použije § 77 a § 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, v platném znění (ve znění platném i k vydání sporného posudku, tedy k 24. 7. 2009). Podle § 77 odst. 2 zákona o péči o zdraví lidu má-li pacient, k jehož zdravotnímu stavu byl lékařský posudek vydán, nebo osoby, pro které v souvislosti s vydáním tohoto posudku vyplývají povinnosti, za to, že lékařský posudek je nesprávný, mohou podat návrh na přezkoumání lékařského posudku vedoucímu zdravotnického zařízení, a to prostřednictvím lékaře nebo klinického psychologa, který posudek vypracoval. Podle § 77 odst. 5 téhož zákona pokud vedoucí zdravotnického zařízení nebo lékař nebo klinický psycholog návrhu na přezkoumání lékařského posudku nevyhoví, postoupí návrh jako odvolání do 30 dnů od jeho doručení, správnímu úřadu, který vydal rozhodnutí o registraci tohoto zdravotnického zařízení nebo je zřizovatelem tohoto zdravotnického zařízení. Podle § 77a správní úřad, kterému bylo podle § 77 odst. 5 postoupeno odvolání proti lékařskému posudku, o tomto odvolání rozhodne. Podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci obnoví na žádost účastníka, jsou-li pro to splněny zákonem stanovené podmínky.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním závěrem krajského soudu, spočívajícím v tom, že účastníkem řízení o přezkoumání lékařského posudku podle zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, a zákona č. 20/1966, o péči o zdraví lidu, jsou zdravotnické zařízení, které rozhodnutí vydalo, a osoba, jejíž zdravotní stav je posuzován. Aktivní legitimaci k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí, na obnovu řízení i na obranu proti nečinnosti má tedy pouze osoba, jejíž zdravotní stav byl posuzován, nebo osoby, pro které v souvislosti s vydáním tohoto posudku vyplývají povinnosti (zpravidla zaměstnavatel). Stěžovatel však není aktivně legitimován, tedy oprávněn, podat návrh na přezkoumání rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti jiné osoby, tedy ani na obnovu řízení nebo na obranu proti nečinnosti.

Nejvyšší správní soud tedy z důvodů výše uvedených dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost není důvodná, a proto mu nezbylo než kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů však nenáleží ani žalovanému, ačkoliv měl ve věci plný úspěch, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech nemocenského pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 12. 2009, č. j. 73 Cad 10/2009 - 21, ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce Mgr. František Drlík, advokát, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bod 2. ve spojení s § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč. Dále náleží ustanovenému zástupci stěžovatele paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů 800 Kč. Protože je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu rovněž podle § 35 odst. 8 s. ř. s. částka, kterou je z přiznané odměny na této dani povinen odvést. Celkem tedy ustanovenému zástupci dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu náleží 960 Kč. Ustanovený zástupce ve svém vyjádření ze dne 8. 3. 2010 požadoval odměnu v celkové výši 5760 Kč, a to za dva úkony podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu, tedy za dva úkony po 2100 Kč, dvakrát režijní paušál po 300 Kč a DPH ve výši 20 %. Dva úkony právní služby spatřuje ustanovený zástupce v převzetí věci a doplnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však právnímu zástupci přiznal odměnu pouze za jeden úkon právní služby spočívající ve vypracování podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky mimosmluvní odměna náleží za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Na rozdíl od ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna již za samotné převzetí a přípravu zastoupení, ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky vyžaduje první poradu s klientem. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele netvrdil ani nedoložil, že by uskutečnil poradu s klientem, Nejvyšší správní soud úkony zástupcem stěžovatele deklarované posoudil jako jeden úkon právní služby a za něj přiznal odměnu. Tarifní hodnota činí ve věcech nemocenského pojištění 1000 Kč (§ 9 odst. 2 citované vyhlášky), této tarifní hodnotě odpovídá sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby 500 Kč. Proto nemohl Nejvyšší správní soud přiznat zástupci odměnu v jím požadované výši. Pro zaplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu